

Cinquanta anys de drets laborals... i alguna paradoxa

El sindicat CCOO celebra mig segle d'existència a Catalunya

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Al'Aliança del Poble Nou s'hi celebra l'acte de commemoració dels cinquanta d'anys d'existència de CCOO a Catalunya. Davant la porta d'entrada hi ha un tap, una mena de barrera humana que hi dificulta l'accés i fa que si un vol entrar hagi de fer una artificial giragonsa a través d'un passadís de persones. És una situació estranya i força incòmoda. Aviat descobreixo que és la poc subtil tàctica per impedir l'entrada a l'acte als divuit membres del comitè jurídic del sindicat acomiadats el juny passat. Són allà repartint informació i amb una pancarta estesa. Segueixen afiliats però no els està permesa l'entrada. Els afectats m'expliquen la seva versió: van ser acomiadats injustament i volen reclamar els seus drets davant el secretari general de CCOO a Catalunya, el seu homòleg espanyol, el conseller d'Empresa i Ocupació i el president de la Generalitat, tots ells assistents a l'esdeveniment.

Pregunto fins a cinc de les persones que formen la barrera quin és el motiu per no permetre'ls l'accés. La mateixa resposta: silenci total. Em sento com en una pel·li del Ken Loach, aquells retrats eloqüents i demolidors de les relacions laborals a la Gran Bretanya, les seves misèries illuïtes internes. Finalment, un responsable de premsa m'explica que l'estètica de l'acte no permetia el desplegament d'una pancarta a l'interior del local i el suposat rebombori que pretenien organitzar. Pregunto si se'ls ha prohibit l'entrada. "No", em responen. Just abans de començar, miro fora i el pas segueix barrat. Desconec quins són els matisos i els detalls concrets del conflicte, però no deixa de resultar paradoxal que en l'acte de celebració d'una organització que de la defensa dels drets dels treballadors n'ha fet estendard i bandera s'impedeixi que un grup d'afiliats hi puguin expressar els seus.

Protagonistes

Entre els assistents hi ha Joana Ortega, Núria de Gispert, Dolors Camats, Miquel Iceta, Anna Simó, Oriol Amorós, Josep Maria Álvarez i Muriel Casals. Ens projecten un petit documental sobre la història de CCOO. L'aparició de José Luis López Bulla, històric dirigent, rep aplaudiments. L'altra cara de la moneda és l'inesperat testimoni de Rodolfo Martín Villa, escridassat i xiulat. L'excàrrec franquista torna a estar aquests dies d'actualitat.

El president de la Generalitat, Artur Mas, saludant el secretari general de CCOO a Catalunya, Joan Carles Gallego. PERE VIRGLI

Quan s'anuncia la presència de les diverses autoritats, l'únic a qui xiulen és Felip Puig. Obre el foc dels parlaments Joan Carles Gallego, que destaca la importància troncal de CCOO en la cohesió nacional –no només social i laboral– de Catalunya. I tira de tòpic més aviat tronat: "Tot està per fer i tot és possible". Montse Maresme, portaveu del comitè del cinquantè aniversari, destaca que fer sindicalisme avui en dia no és fàcil: "El treball queda massa sovint en l'anonimat. I es qüestiona massa o fins i tot es menysté". I cita Brossa: "Que siguin les sabates el nostre pedestal".

És el torn de Joan Coscubiela, secretari general abans de Gallego. Reivindica el "sindicalisme quotidià", aquell que facilita i millora les condicions de vida dels ciutadans amb immediates i efectivitat, que mai és portada dels diaris però que salva moltes vides. Ignacio Fernández Toxo reclama la reforma de la Constitució i s'ho fa venir bé per teixir una consideració una mi-

ca estrambòtica sobre la realitat territorial espanyola del president. Tanca l'acte el president Mas, que també porta l'aigua al seu molí per explicar que gràcies a la col·laboració dels sindicats amb el Govern s'han fet importants avanços en temes tan sensibles com el PIRMI, les beques menjador i els desnonaments. Sento una mica de remor de fons que no li dóna del tot la raó. En la mateixa línia de Gallego, agraeix al sindicat que la defensa dels drets dels treballadors hagi anat sempre de bracet de la defensa de l'autogovern de Catalunya. I utilitza un concepte massa connotat com "discurs únic" per etiquetar aquesta defensa. Sona una mica malament, no? Es dirigeix a Toxo en castellà per rescatar la imatge d'Espanya mirant-se al mirall i no reconeixent-se tal com és. Sort que no parla de miralls trencats. Ell, amb la porcellana esquerdada ja fa. ■